

Tisztelt Emlékezők! Tisztelt Jelenlévők!

Az Országgyűlés 2000-ben hozott határozata alapján, minden év február 25-én a Kommunizmus Áldozataira Emlékezünk.

De kik is voltak az áldozatok? Talán egyszerűbb lenne feltenni a kérdést, ki vagy kik NEM voltak üldözöttek, áldozatok?

Véleményem szerint mindenki részese volt a megpróbáltatásoknak, ki kevésbé, ki pedig az életével fizetett. Voltak, akik akarataikon kívül voltak szereplői a rendszernek, például a kuláloknak minősített parasztok, a gulagra hurcoltak vagy az egyházak. Azonban voltak, akik ténylegesen ellenszegültek a rendszernek.

Még magát az ország akkori első embereit, Rákosit és Kádárt is Moszkvába rendelték „*egy kis elbeszélgetésre*”, persze az ott tanult lelki és testi terrort később precízen alkalmazták kis hazánkban. Szinte teljesen tökéletesre és már-már megdönthetetlenre fejlesztették a rendszert. Törvényes keretek között ártottak, árthattak az embereknek, felelősségre vonás nélkül. Látszólag az ország tökéletesen működött, belül azonban romlott volt. Mi voltunk a legvidámabb barakk, ahol mindenkinek boldognak kellett lennie, és ahol bárkiért jöhetett a fekete autó.

A kommunizmus ideje alatt, magyar viszonylatban több százezer halottról, és több száz kivégzetről beszélhetünk. Becslések szerint Magyarországról 700.000 embert szállítottak el „malenkij robotra”, és mindösszesen csak 300.000 tértek haza.

Kitelepítések során több százezer főt kényszerítettek lakhely elhagyásra, köztük csecsemőket, gyermekeket, felnőtteket és aggastyánokat is. 1945-56 között mintegy 700 embert végeztek ki politikai okokból. 1956 után 228 esetben hajtottak végre halálos ítéletet, bár vannak akik szerint ez a szám eléri a 700 főt. És ezek csak a hivatalosnak mondható adatok! Mennyi embert agyonverték, vagy a kínzások következtében haltak meg, és még sorolhatnánk.....

Világviszonylatban körülbelül 100 millióra tehető azok száma, akik életüket veszítették az éhínség következtében, a kényszermunkatáborokban, a kegyetlen bánásmód következtében, vagy kivégezték őket.

De ne feledkezzünk meg azokról sem, akik elszenvedői voltak a négy kontinensre kiterjedő kommunizmusnak! Emlékezzünk meg a fizikailag és szellemileg megnyomorított emberekről és családokról! Ne feledkezzünk meg a kitelepítésekről és a malenkij robotról! Ne feledkezzünk meg a vallatásokról és kínzásokról, a bebörtönzésekről, és az internálásokról!

Február 25-én rájuk emlékezünk. Az áldozatokra, a mártírokra, a hősökre és azok családtagjaira...

Tisztelt Emlékezők!

Sajnos napjainkban még mindig jelen van ez az elfogadhatatlan eszme: van olyan ország, hogy még ahhoz is nehezen megszerezhető engedélyek kellenek, hogy belépjünk az ország területére. Mi lehet a szögesdrótok mögött? Talán jobb bele sem gondolni, hogy 2025-ben még léteznek munkatáborok....

Csak 35 éve beszélhetünk nyíltan és őszintén.

Kis hazánkban élénken emlékeznek az idősebbek a múlt minden szegletére – már ha szeretnének emlékezni. A családon belül többször hallhatjuk szüleinktől, nagyszüleinktől: „bezzeg a mi időnkben a banán is a pult alól volt!”, „még kenyérért is sorba kellett állni!”, „a tsz-ben voltunk...”....

Persze arról, hogy megfigyelték őket, esetleg börtönben voltak, már nem beszélnek. Legtöbbször még mindig él: SOHA, SEHOL, SENKINEK. Nem beszéltek, nem beszélnek. Bárkit, bármikor, bármilyen indokkal a rendszer ellenségének titulálhattak.

De ez fordítva is igaz volt: Bárkit, bármikor be tudtak szervezni és a párt kötelékébe állítani. Legtöbbször a családdal vagy a munkahellyel fenyegetőztek, ha pedig valaki jól teljesített még jobb életszínvonalon is élhetett. Az emberek tudták: komolyan kell venni a fenyegetéseket.

Salgótarján, vagy ahogyan egykoron ismerték: KIS Moszkva, sem szűkölködött a kommunisták által elkövetett gaztettekben. Néhány pufajkás csoport kifejezetten híres volt az általuk elkövetett erőszakosságokról.

Legtöbbször a hatalomvágytól és az alkoholtól fűtve fenyegetőztek esetleg verekedtek. Ajánlatos volt elkerülni őket.

Ugye emlékeznek még az acélgyári nemzetőr parancsnokokra? Hargitay Lajost és Hadady Rudolfot brutálisan meggyilkolták. A családok a végtisztességet a mai napig nem tudják megadni szeretteiknek, hiszen testük a mai napig ismeretlen helyen van elföldelve.

De a salgótarjáni ferencesek elhurcolásáról se feledkezzünk meg, vagy a Nógrád megyei kivégzettekről: Alapi Lászlóról és Geczko Istvánról. Ábel Lajost és Doviczin János a kínzások, vallatások következtében hunytak el.

Emlékezetünkben élnek az 1956-os sortűz áldozatai is és mindazok, akiket a karhatalmisták rémtettei kísértek végig egész életükben.

Tegyünk róla, hogy a múlt borzalmai felszínre kerüljenek! Feladatunk, hogy emlékezzünk és emlékeztessünk a kommunisták által elkövetett gaztetre!

Kérem engedjék meg, hogy egy idézettel fejezzem be: „Az élet vereséget szenved a haláltól, de az emlékezet megnyeri csatáját a semmi ellen.” Tzvetan Todorov

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!

2025. 02. 23. Bodó Mónika POFOSZ Nógrád Vármegyei elnök